

๑๕๗

พรหมลิขิตชักพา
ทั้งความรักและภยันตราย
มาพร้อมกัน

ลิขิตรัก... อันตราย

จันทร์ ธันวา

เล่มนี้ครั้งที่ 1

บทนำ

กลางดึกที่มีดมืด รถสปอร์ตสีดำคันหรูขับเรื่อยเปื่อยอย่างไร้จุดหมาย ไฟสองข้างทางที่ส่องสว่างผ่านเลยไปดวงแล้วดวงเล่าราวกับจะปลอบโยนให้ใจของคนขับสงบนิ่ง วายุท่าแบบนี้ทุกครั้งที่มีความเรื่องต้องกังวล... ผู้ชายที่มีชีวิตทั้งในด้านมืดและด้านสว่าง ด้านมืดของเขานั้นซับซ้อน อันตรายและมีเงื่อนงำ ส่วนด้านสว่างยังจำเป็นต้องสวมใส่หน้ากาก เขาใช้ชีวิตทั้งสองด้าน บางครั้งชีวิตคนเรานั้นก็ไม่ง่าย โดยเฉพาะเมื่อจำเป็นต้องทำเรื่องที่ไม่สามารถควบคุมได้ และตอนนี้เขากำลังรอคอยบางอย่างด้วยความหวังที่มีอยู่น้อยนิดจนแทบจะริบหรี่

เสียงโทรศัพท์ดัง

“ว่าไง”

“นายครับ มีคนตัดหน้าเรา มันบุกไปที่บ้านคุณซัคก่อนพวกเราจะไปถึง มันฆ่าทั้งทั้งหมดเลยครับ” มานพมือขวาคนสนิทโทรมาแจ้งข่าว

“ไม่มีใครรอดเลยหรือ” มือของชายหนุ่มกำโทรศัพท์แน่น เป็นครั้งแรกที่รู้สึกพ่ายแพ้ ซัคซึ่งเคยเป็นทั้งมือขวาคนสนิทและเป็นเพื่อนสนิทของพ่อเขา ต้องตาย แต่เขากลับช่วยไม่ทัน ท่านต้องตายเพราะพยายามจะช่วยเหลือเขา

“ไม่มีครับ ผมค้นจนทั่ว มันไม่ทิ้งหลักฐานอะไรไว้เลย ของที่นายให้มาก็ไม่เจอครับ แต่แปลกผมเห็นเสื้อผ้าผู้หญิง น่าจะเป็นของเด็กวัยรุ่น แต่ที่นี้กลับไม่มีศพของเด็กผู้หญิงเลยสักคน มีแค่คุณซัค ภรรยา และแม่บ้าน”

“อืม...เก็บกวาดให้เรียบร้อย ฉันไม่ต้องการให้ตำรวจสงสัยหรือชุดคุ้ยได้

แม้แต่คนเดียวว่ามีการค้นหาอะไร ทำให้เหมือนพวกโจรกระโจนที่เข้ามาปล้นบ้าน ก็พอ หวังว่านายคงรู้ว่าต้องทำยังไง แล้วอย่าลืมตามหาเด็กคนนั้นด้วย”

“ครับนาย”

มือที่กำโทรศัพท์อยู่บีบแน่นจนสั่นเพื่อระงับความโกรธ

ครั้งนี้เขาพลาดทั้งที่ไม่เคยพลาด

ซัชคนี่อายุคิดว่าตายไปแล้วตั้งแต่เมื่อสองปีก่อนพร้อมกับพ่อของเขาน่าจะเป็นผู้รอดชีวิตเพียงคนเดียวที่รู้ว่าพ่อของชายหนุ่มตายอย่างมีเงื่อนไข คราวนั้นหลังจากรู้ข่าวการตายของพ่อ วายุกีรีบเดินทางกลับจากญี่ปุ่นเพื่อจัดการงานศพและสืบหาสาเหตุการตายของคนทั้งคู่แม้ตำรวจสันนิษฐานว่าเป็นอุบัติเหตุ แต่ก็ยังมีประเด็นที่น่าสงสัยหลายอย่างที่เขารู้สึกว่าไม่ถูกต้อง มีหลายสิ่งที่ไม่สอดคล้อง แต่ก็ยังไม่สามารถนำมาเชื่อมโยงกันได้ในตอนนั้น

จนเมื่อประมาณสองวันก่อน ซัชได้ติดต่อมา บอกว่ามีหลักฐานการฆาตกรรมครั้งนั้นและรู้ตัวผู้บงการแล้ว โดยยังไม่ได้อธิบายว่าทำไมตัวเขาหายไปถึงสองปี ทั้งคู่นัดหมายกันว่าให้วายุส่งคนที่ไว้วางใจได้ไปรับหลักฐานจากซัช เขาไม่ยอมให้ชายหนุ่มไปหาเพราะเกรงว่าจะเกิดอันตราย คัตรูในเงามืดกำลังตามล่าเขาอยู่ ถึงกระนั้นซัชและครอบครัวก็ไม่รอดชีวิต

...องค์การของเขามีหนอน หนอนที่ใกล้ตัวมากซะด้วย!

๑

แสงพบ

ขบวนรถหรู สีดำสนิทห้าคันแล่นมาจอดหน้าบริษัทนำเข้ารถสปอร์ต มีพนักงานบริษัทยืนรอต้อนรับนายใหญ่ วายุ อัครเดช ทายาทผู้สืบทอดอัครเดช กรุ๊ปต่อจากบิดาที่เสียชีวิตเมื่อสองปีก่อน ก้าวออกมาจากรถคันกลางด้วยสีหน้าเรียบเฉย โดยมีมานพซึ่งมีรูปร่างสูงใหญ่กว่าชายไทยทั่วไปเป็นคนเปิดประตูให้

วายุเป็นผู้บริหารสูงสุดของบริษัทนำเข้ารถสปอร์ตหรูจากต่างประเทศ และบริษัทในเครืออีกมากมาย ทั้งในไทย อเมริกา และญี่ปุ่น เขาเป็นชายหนุ่มวัยยี่สิบเจ็ดปี ใบหน้าคมคาย คิ้วเข้ม นัยน์ตาดุ จมูกโด่งเป็นสัน ผิวขาว รูปร่างสูงใหญ่ แม้จะอยู่ในชุดสูทสีดำก็ยังพอจะมองเห็นกรอบร่างแข็งแรง บอกให้รู้ว่าเป็นคนที่ออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ

จากข่าวลือที่แพร่สะพัด อัครเดชกรุ๊ปเป็นกลุ่มบริษัทที่มีกำไรมหาศาลจากธุรกิจทั้งในและนอกระบบ ข่าวการตายของผู้บริหารที่มีอำนาจสูงสุดเมื่อสองปีก่อน ลือต่างๆ ระบุว่ายังมีข้อสงสัยอีกมากมาย แต่เหมือนมีมือที่มองไม่เห็นมาปิดเอาไว้ แม้แต่อิทธิพลของอัครเดชกรุ๊ปยังไม่สามารถทำอะไรได้

“เป็นยังไง เจอเด็กผู้หญิงคนนั้นรีเปล่า” วายุถามเสียงเรียบขณะอยู่ในลิฟต์เฉพาะผู้บริหาร ผู้ถามไม่ได้หันกลับไปสบตาลูกน้องมือซ้ายและมือขวา สองคนที่ยืนเยื้องไปทางด้านหลัง

“ไม่เจอเลยครับนาย แม้แต่ภาพถ่ายครอบครัวยังไม่มีให้เห็น คิดว่าคงเพ่งย้ายมาอยู่ตอนที่นัดเราไปพบครับ คนแถวนั้นก็ไม่มีใครเห็นคนในบ้าน

ออกจากบ้านเลย”

“ตามต่อไป”

“ครั้นนาย”

เสียงสัญญาณของลิฟต์ดังขึ้นเมื่อถึงที่หมาย ประตูลิฟต์เปิดออก นายใหญ่แห่งอัครเดชกรุปและผู้ติดตามทั้งสองเดินออกมา แม้ร่องรอยความเคร่งเครียดบนใบหน้าปรากฏไม่ชัดเจน แต่ก็พอจะสังเกตเห็นได้

“ช่วยไปตามเรื่องต่อ ส่วนผมไปกับฉัน”

“ครั้นนาย” คนสนิททั้งสองตอบรับ

“คุณวายุคะ หุ่นส่วนบริหารที่เรียกประชุมมาพร้อมกันที่ห้องประชุมใหญ่แล้วค่ะ” อนงค์ เลขานุการหน้าห้องรายงาน

“บอกพวกเขาว่าอีกสิบห้านาทีผมเข้าไป” ผู้เป็นนายบอกแล้วเดินเข้าห้องทำงานพร้อมคนสนิท

“นพ ลองไปสืบหาเบอร์อาชญากรไปที่ไหนบ้าง งานนี้ฉันสงสัยว่าจะมีคนในเกี่ยวข้องด้วย” นายใหญ่แห่งอัครเดชกรุปบอก สายตาสงบนิ่งเหมือนอย่างที่เคยเป็น

“ครั้นนาย” มานพคนสนิทผู้เป็นเสมือนมือขวาและผู้ติดตามที่ถูกฝึกให้ดูแลนายน้อยของตระกูลมาตั้งแต่เด็ก ตอบรับด้วยสีหน้าเรียบเฉยเหมือนไร้ความรู้สึกเช่นเดียวกับผู้เป็นนาย

“ไม่ ไม่ ไม่”

เสียงแผ่วเบาพูดซ้ำๆ ดังออกมาจากซอยที่ไร้ร่างผู้คน ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากบ้านเช่าของเจ้าของเสียงนั้น นาวาเด็กสาววัยสิบแปดปีนั่งมองภาพการลำเลียงร่างไร้วิญญาณของพ่อและแม่ขึ้นรถกู้ภัย หลังจากที่ตำรวจเข้ามาปิดกั้นพื้นที่เกิดเหตุ เธอยังคงจดจำภาพที่ทันทองสองตายอย่างทุกข์ทรมานได้ติดตา รวมทั้งผู้ชายหลายคนในสูทสีดำและชายร่างสูงใหญ่ที่คุ้ยโทรศัพท์ พูดแค่เพียงคำว่า ‘ครั้นนาย’

พ่อ...ที่เธอเพิ่งมีโอกาสได้ใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันอย่างจริงจังเพียงสองปี

พ่อ...ที่ทุ่มเทกับงานและการรับใช้เจ้านายจนไม่สามารถดูแลเธอได้
 พ่อ...ที่บอกเธอเพียงว่าท่านรักเธอมาก แต่สิ่งที่ท่านทำอยู่อันตรายเกินกว่า
 ที่เราจะอยู่ด้วยกันได้

นาวายังจำได้ดี เมื่อสองปีก่อนพ่อกับแม่มารับเธอออกจากโรงเรียนประจำที่ตั้งอยู่
 กลางป่าในประเทศญี่ปุ่น โรงเรียนแห่งนี้เป็นสถานที่เดียวที่เธอรู้จัก จนบางครั้ง
 เธอคิดว่าอาจจะต้องอยู่ที่นี่ไปตลอดชีวิต นาวาถูกส่งมาที่โรงเรียนแห่งนี้หลังจาก
 หายเป็นปกติจากอุบัติเหตุเมื่อครั้งยังเด็ก ตั้งแต่นั้นมาเธอก็ไม่เคยได้ไปที่ไหน
 อื่นเลย

วันที่ท่านทั้งสองมารับตัวเธอ พวกท่านให้เหตุผลเพียงว่าเราจะอยู่ด้วยกัน
 อยู่เป็นครอบครัวที่อบอุ่น พ่อ แม่ ลูก แต่งานที่พ่อทำอันตราย มีคนคอยตาม
 พวกเราอยู่ จะให้ใครรู้ไม่ได้ว่าพวกเราอยู่ที่ไหน เมื่อออกจากโรงเรียน ครอบครัว
 ของเธอก็ไปอยู่ในที่ห่างไกลชุมชน ย้ายไปเรื่อยๆ ไม่อยู่ที่ใดที่หนึ่งนานเกินไป

ยามว่างจากการฝึกซ้อมต่อสู้เพื่อเอาตัวรอดและซ้อมยิงปืนอย่างที่โรงเรียน
 ประจำเคยฝึกและสอนมา พ่อจะเล่าเรื่องต่างๆเกี่ยวกับเมืองไทยให้เธอฟัง เช่น
 การเดินทางในกรุงเทพฯ จังหวัดต่างๆในประเทศไทย การใช้ชีวิต การเรียน
 อาหารการกิน และเรื่องราวอื่นๆอีกมากมาย

พอบอกว่าวันหนึ่งเธออาจจะต้องไปอยู่ที่นั่น รวมถึงต้องทดแทนบุญคุณ
 ผู้มีพระคุณแทนพ่อโดยใช้ฝีมือและวิชาความรู้ที่เธอร่ำเรียนมา ในขณะนั้นนาวา
 ฟังด้วยความเพลิดเพลินจนลืมนสนใจว่าทำไมที่ที่เธอเรียนถึงได้แตกต่างจากสิ่งที่
 พ่อบอกเล่า

แม้ไม่เข้าใจความหมายของเรื่องทั้งหมดที่ผู้เป็นพ่อบอก แต่การที่มีคน
 คอยด้วยโดยเฉพาะคนที่เธอรักก็ทำให้มีความสุข ช่วงเวลาที่อยู่ร่วมกันช่างสั้นนัก
 เมื่อพ่อได้รับข่าวบางอย่างจากเมืองไทยซึ่งนาวาเองก็ไม่ว่าเรื่องอะไร พ่อรีบพา
 เธอและแม่เดินทางกลับมา แล้วบอกเพียงว่าพ่อต้องมาช่วยเหลือลูกชายของ
 ผู้มีพระคุณ

ก่อนที่นาวาจะกลับมาพบร่างไร้วิญญาณของทั้งคู่ พ่อใช้ให้เธอไปซื้อ

ของใช้จำเป็นและของฝากเพื่อนบ้านที่ญี่ปุ่น ‘เรากำลังจะกลับกัน’ แต่ไม่คิดว่าพอเธอกลับมาถึงจะพบชายชุดดำกลุ่มนั้นกำลังยืนมองพ่อกับแม่ของเธอด้วยสายตาว่างเปล่า ไม่มีความรู้สึกใดแม้แต่น้อย “ครับนาย ครับนาย” คือคำพูดที่เธอได้ยินจากชายคนหนึ่งในกลุ่มนั้น เขากำลังโทรศัพท์อยู่ นาวาคิดว่าเสียงจากปลายสายน่าจะเป็นคำสั่งของผู้ที่บงการให้ฆ่าพ่อแม่ของเธออย่างทุกซ์ธรรมดา

นาวาแอบมองชายชุดดำหลายคนที่กำลังรื้อค้นข้าวของกระจัดกระจาย โดยมีชายที่คุยโทรศัพท์ยืนสั่งการ พวกเขาฆ่าพ่อแม่ของเธอทำไม คำถามนี้ยังวนเวียนอยู่ในหัวของหญิงสาว

‘ไม่ ไม่ ไม่’ นาวาพูดเบาๆวนซ้ำไปซ้ำมาอย่างคนไม่มีสติ ดวงตาจับจ้องเหตุการณ์ตรงหน้าราวกับว่าจะสามารถทำให้ทุกอย่างกลายเป็นเพียงฝันร้ายได้

เด็กสาวกัดปากจนแดงซ้ำเลือดไหลซึม ไม่มีแม่น้ำตาให้เห็นในตอนนี้มีเพียงร่องรอยความโกรธแค้นในดวงตาเท่านั้นที่ปรากฏอยู่

บรรยากาศการประชุม ณ ห้องประชุมใหญ่ของอัครเดชกรุ๊ปเต็มไปด้วยความตึงเครียด ณรงค์ อัครเดช หนึ่งในผู้ถือหุ้นและมีศักดิ์เป็นอาของวายุ ไม่พอใจที่ชายหนุ่มมีอำนาจและสิทธิ์ขาดในการตัดสินใจแต่เพียงผู้เดียว ณรงค์คิดว่าแม้พี่ชายของเขาจะเป็นผู้ก่อตั้งกลุ่มบริษัทนี้ แต่เขาก็ช่วยดูแลมาเป็นเวลานานก่อนที่วายุจะทำอะไรเป็นเสียอีก ความขัดแย้งและความพยายามที่จะคานอำนาจจึงเกิดขึ้น

“ทั้งอ่อนประสบการณ์ อายุก็น้อย จะไปมีความน่าเชื่อถือได้อย่างไร หลานต้องนึกถึงผลประโยชน์ทางธุรกิจเป็นหลัก” ณรงค์ ลูกพี่ลูกน้องของพ่อของวายุกล่าวขึ้นกลางที่ประชุม

“สี่ปีที่ผมขยายสาขาในญี่ปุ่นกับอเมริกา สองปีที่บริหารสาขาใหญ่ในไทย และบริษัทลูกอีกหลายบริษัท ทุกบริษัทเติบโตต่อเนื่องอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน วันไหนที่อา มีหุ้นในบริษัทมากกว่าผม เราค่อยมาพูดเรื่องนี้กัน ผมขอจบการประชุมเพียงแค่นี้” วายุไม่แสดงอารมณ์ใดๆ ใบหน้าของเขาเรียบนิ่งจนทุกคนที่อยู่ในห้องประชุมต่างรู้สึกเย็นเยียบไปถึงไขสันหลัง เพราะไม่สามารถคาดเดา

อารมณ์ของชายหนุ่มได้

ตลอดระยะเวลาสองปีที่ผ่านมาบริหารงานแทนพ่อ การเติบโตของบริษัทเป็นแบบก้าวกระโดด วิธีการกำจัดคู่แข่งแยบยล ทั้งแบบปกติและไม่ปกติ ซึ่งพิสูจน์ให้ทุกคนในบริษัทได้รู้ว่า ผู้ชายคนนี้เป็นคนเก่ง เด็ดขาด ตัดสินใจรวดเร็ว คำไหนคำนั้น และค่อนข้างดุดัน อาจเป็นเพราะผู้เป็นพ่อเริ่มต้นธุรกิจจากธุรกิจมืด แล้วจึงผงาดมาเป็นองค์กรเซกซ์ที่ยิ่งใหญ่ในวันนี้ แต่ก่อนจะมาเป็นที่นี่ได้ก็จำเป็นต้องเหยียบใครต่อใครขึ้นมาบ้าง การฝึกฝนลูกชายคนเดียวให้แข็งแกร่งทั้งร่างกายและสมองจึงเป็นเรื่องจำเป็นต้องทำ เพราะมีศัตรูมากมายหมายปองชีวิตและพร้อมจะทำลายสิ่งที่เขาสร้างขึ้นมา

มานพก็ถูกลี้นมาแบบเดียวกันเพื่อดูแลและปกป้องทายาทคนสำคัญ

วายุผ่านการถูกลอบฆ่า การลักพาตัว หรือแม้แต่การสูญเสียแม่ หญิงผู้เป็นที่รักเพียงหนึ่งเดียวไปต่อหน้าต่อตาขณะพยายามปกป้องชีวิตของเขา ความกลัวและความเสียใจมีมากมายจนกลายเป็นความชินชา ความรักจากพ่อคือสิ่งเดียวและสิ่งสุดท้ายที่เหลืออยู่กลับถูกกระชากไปอีกครึ่ง เหลือเพียงสิ่งที่พ่อสร้างไว้เท่านั้นที่เขาต้องปกป้อง สูญเสียมาเท่าไรแล้วกว่าองค์กรเซกซ์ที่ปจะยิ่งใหญ่ขนาดนี้

โครม!

เมื่อกลับมาถึงห้องทำงานของตัวเอง ณรงค์ก็ระเบิดอารมณ์

“ไอ้เด็กปากไม่สิ้นกลืนน้ำนม คิดจะมาเป็นผู้บริหารบริษัทระดับนี้ได้ยังไง”

ณรงค์ตะโกนดั่งลั่นด้วยอารมณ์ฉุนเฉียวแบบปิดไม่อยู่

“นิพล โทร.นัดเจ้าสัวเลี้ยงให้ฉันหน่อย บอกว่าเย็นนี้เจอกัน มีเรื่องจะปรึกษา” เขาสั่งเลขานุการคนสนิทด้วยอารมณ์คุกรุ่น

“ครับ” นิพลยิ้มมุมปาก สายตาซ้อนขึ้นมองผู้สั่งงาน ท่าทางอ่อนน้อมจนน่าขนลุกเป็นบุคลิกที่เขาแสดงออกให้เห็นเสมอ

หลังจากออกจากห้องประชุม วายูพบว่าชัยมือซ้ายคนสนิทยืนรออยู่แล้ว

“เป็นยังไง งานที่สั่งเรียบร้อยรีเปลา”

“เรียบร้อยครบนายน้อย” เสียงของชัยหยุดชะงักลงเพียงนั้นเมื่อเห็นผู้เป็นนายตัวดำตามองมา ชัยเพิ่งนึกได้ว่าเมื่อนายน้อยเข้ามาบริหารองค์กรเดชะกรูป นายน้อยต้องกลายเป็นนายใหญ่ แต่วายูไม่ชอบ เขาสั่งให้ทุกคนเรียกนาย”สั้นๆ

“เอ่อ...เรียบร้อยครบนาย ผมกลับไปที่เกิดเหตุอีกครั้ง สอบถามทางตำรวจได้ความว่าพวกขี้ยาแถวนั้นบุกปล้นบ้าน หวังหาเงินมาซื้อยา แต่คงได้น้อยเกินไปหรือผู้ตายต่อสู้เลยฉ่ายกกรั่ว แต่ยังไม่ได้ข่าวคราวของเด็กผู้หญิงที่ตามหาเลยครับ ผมทิ้งลูกน้องคอยเฝ้าที่เกิดเหตุไว้สองสามคน เพื่อเด็กคนนั้นจะกลับมา” ชัยรายงาน

“ดี ไปได้แล้ว แวะไปดูที่โกดังด้วยว่าเรียบร้อยรีเปลา เตียวตอนเย็นฉันตามเข้าไป” สั่งงานจบ ผู้เป็นนายก็ง่วนกับเอกสารมากมายที่รอเซ็นอยู่ตรงหน้า

เวลาผ่านไปไม่นาน มานพกลับเข้ามา

“นายครับ โทรศัพท์ที่คุณซซ์ใช้เป็นเบอร์ี่ใช้แล้วทิ้ง ไม่มีร่องรอยให้ตามต่อได้เลยครับ เหมือนว่าคุณซซ์โทร.หานายแล้วก็ทิ้งเบอร์ี่ไป แต่ผมได้ข่าวใหม่มาว่า คุณซซ์เพิ่งเดินทางมาจากญี่ปุ่นเมื่ออาทิตย์ที่แล้วพร้อมกับผู้หญิงสองคน ไม่รู้ว่าข่าวการมาของคุณซซ์รั่วก่อนที่เราจะรู้รีเปลา” มานพกล่าวด้วยสีหน้ากังวล

“การหายตัวไปได้อย่างไร้ร่องรอยนานถึงสองปี ฝีมือไม่ธรรมดาหรอกนพ ถ้าอซซ์รู้ว่าใครเป็นผู้บังการอยู่เบื้องหลัง แสดงว่าคนพวกนั้นก็ต้องรู้เหมือนกันว่าพวกมันเสี่ยงมากขนาดไหน ลองหาเมื่อตีสักคนสืบไปทางญี่ปุ่นสิ ทำให้ได้ว่าเด็กคนนั้นเป็นใคร เพราะเด็กนั้นเป็นคนเดียวที่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น”

“ครับนาย”

“เดี๋ยววันนี้ฉันจะเข้าไปที่โกดังสักหน่อย ดูว่าของที่จะส่งเรียบร้อยรีเปลา” ผู้เป็นนายกล่าวเสียงเรียบ มือยังง่วนอยู่กับเอกสาร

“ผมว่า...ผมไปดูแลดีกว่าครับ ช่วงนี้อันตรายมาก ผมไม่อยากให้นายไปเสี่ยง” มือขวาคนสนิททักท้วง

“ไม่เป็นไร ของลือตี่นี้สำคัญ ฉันไม่อยากให้พลาด”

เป็นเวลานานหลายชั่วโมงที่เด็กสาวเฝ้ามองทุกการกระทำภายในบ้าน ตั้งแต่ชายชุดดำยืนมองร่างไร้วิญญาณของพ่อแม่ของเธอจนกระทั่งตำรวจเข้ามาเคลียร์พื้นที่ ตอนนี້ห้องฟ้ามืดลงแล้ว ทุกอย่างเข้าสู่ความเงียบงัน เหลือเพียงร่องรอยของสถานที่เกิดเหตุ ร่างเล็กค่อยๆ ขยับตัวอย่างยากลำบาก ทุกอริยาบถเป็นไปอย่างเงิบเงียบ ดวงตาของเธอเหลือบมองเห็นรถเอสยูวีสีดำทะมึนยังคงจอดอยู่ตรงนั้น

‘พวกมันรู้...รู้ว่าเธอรอด’ เด็กสาวคิด คิ้วขมวดเข้าหากันเล็กน้อย

นาวาเดินออกไปที่สวนหลังบ้าน โรงเรียนประจำที่เธอเคยเรียนสอนเสมอว่าบ้านของเรา เราต้องรู้ทางเข้าออกทุกจุด ไม่ว่าจะไปอยู่ที่ไหนต้องสำรวจทิศทางก่อนเสมอ บ้านหลังนี้มีช่องเล็กๆ ที่ผู้หญิงตัวเล็กแบบเธอมุดเข้าไปได้ น่าแปลกที่ปกติช่องเล็กสำหรับสัตว์เลื้อยจะอยู่ตรงประตู แต่บ้านหลังนี้กลับมีช่องที่ทะลุจากสวนเข้าไปยังห้องของสัตว์เลื้อยเลย

‘เจ้าของคงรักมันมากและมันต้องแสนรู้มากถึงจะผ่านห้องต่างๆ เพื่อให้มันออกไปวิ่งเล่นได้แบบนี้’ นาวาคิด

ช่องแคบไม่เป็นปัญหาสำหรับนาวา เมื่อเข้าไปในบ้านได้ สิ่งแรกที่ทำคือค้นภายในช่องลับที่พ่อสั่งไว้ก่อนเธอจะออกจากบ้านไปว่า ‘หากไม่เห็นพ่อให้หนูไปค้นเอาของที่พ่อเก็บไว้ในช่องนี้ เพราะพ่ออาจจะหนีลูกตัวๆ อย่างหนูไป’ พ่อพูดพร้อมกับหัวเราะว่า นาวาไม่คิดว่านั้นคือคำสั่งเสียครั้งสุดท้ายของพ่อ ถ้ารู้เธอคงไม่ออกจากบ้านแน่ๆ

มือบอบบางคลำพื้นไม้ในห้องสัตว์เลื้อยที่มืดมิด แม้จะมีแสงสลัวเล็กน้อยจากไฟข้างถนน แต่ก็ไม่ช่วยให้มองเห็นได้มากนัก นาวามีวิธีการจำแบบรูปภาพสมองคิดเป็นภาพถ่าย เธอจดจำห้องนี้หรือแม้แต่บ้านนี้ได้ทุกรายละเอียด ไม่นานมือเล็กๆ ก็สัมผัสช่องว่างของแผ่นไม้ตรงพื้นห้อง เด็กสาวเริ่มกดแผ่นไม้ ออกมาทีละแผ่นอย่างไม่ยากเย็นนัก ล้วงมือลงไปในห้องว่างระหว่างแผ่นไม้ พบกระเป๋าเป้ขนาดเล็กมีของบรรจุอยู่เต็ม เมื่อได้ของที่ต้องการก็ปิดแผ่นไม้ไว้ดังเดิม สายตาสอดส่อง มองออกไปข้างนอกอย่างระมัดระวัง

เสียงฝีเท้าหลายคู่กำลังเดินเข้ามา ทำให้คนที่กำลังขยับหยุดชะงัก

เสียงโทรศัพท์ดัง

“ครับพินพ...ตอนนี้ยังไม่มีไครมาเลยครับ...ได้ครับ...เดี๋ยวผมออกไปเดี๋ยวนี้”

“พวกแกเฝ้าเอาไว้ละ ถ้าเห็นเด็กผู้หญิงมาที่บ้านนี้ให้จับตัวไว้ ไม่ว่าจะนำส่งสัยหรือไม่ก็ตาม” ชัยสั่งลูกน้อง

“ครับพี่ชัย” ลูกน้องอีกสองคนขานรับ

ภายในห้องส้วมเสียงเวลานี้ว่างเปล่า เมื่อได้ยินเสียงโทรศัพท์ดังและยังไม่ทันที่ชัยจะสั่งลูกน้อง นาวาก็ชิงออกจากบ้านไปอย่างเงียบเชียบ เด็กสาวต้องใช้ความเร็วพอสมควรที่จะมาถึงหน้าปากซอย เธอต้องเตรียมหาสาเหตุการตายของพ่อแม่...‘ใครเป็นคนบงการอยู่เบื้องหลัง ทำไมต้องฆ่าพ่อแม่’ เธอต้องรู้ให้ได้ เพียงไม่นานรถเอสยูวีสีดำคันหนึ่งก็แล่นออกมาจากซอย

‘คงไปหาผู้บงการสินะ’ นาวาคิด ดวงตาแข็งกร้าว

“พี่ ตามรถคันนั้นไปละ” นาวาบอกมอเตอร์ไซค์รับจ้างที่นัดให้มารออยู่ก่อนแล้ว

รถคันใหญ่สีดำออกจากซอยไปได้ไม่นานนักก็เลี้ยวเข้าไปยังโกดังแห่งหนึ่งในท่าเรือ ด้านหน้ามีพนักงานรักษาความปลอดภัยตรวจสอบอย่างเข้มงวด

“พี่มาส่งได้แค่นี้ละน้อง เข้าไปไม่ได้หรอก คนที่นั่นดู” คนขับมอเตอร์ไซค์บอก ทำหน้าขยาด

“พี่ว่าน้องอย่าเข้าไปเลย เดี่ยวพี่กลับไปส่ง”

“ไม่เป็นไรค่ะพี่ หนูขอเดินดูอะไรนิดหน่อยก็กลับแล้ว” นาวาพูดพร้อมยื่นเงินให้

“จะดีเทรอน้อง เป็นเด็กผู้หญิงตัวเล็กๆ หน้าตาจิ้มลิ้มแบบนี้อันตรายนะเดี๋ยวพี่พากลับไป” ชายหนุ่มบอกขณะก้มเก็บเงินใส่กระเป๋

“เฮ้ย! หายไปไหนแล้ว” เงยหน้าขึ้นมามากก็ไม่มีใครแล้ว ชายหนุ่มบ่นงึมงำแล้วสตาร์ทมอเตอร์ไซค์ขับหนีไปอย่างรวดเร็ว “พ่อแกวแม่แกวช่วยลูกช้างด้วย หวังดีแท้ๆ ดันเป็นผีมาหลอกได้”

โกดังแห่งนี้แม้ทางเข้าออกจะป้องกันอย่างเข้มงวด บริเวณโดยรอบเป็นป่าหวั่นาคา มองเห็นได้ในมุมกว้างหากมีคนบุกรุก แต่รั้วกลับขึงด้วยลวดเท่านั้น นาวา ลองใช้หวั่นาคาแทงเข้าไปที่รั้ว ‘ไม่มีไฟฟ้า’ เมื่อทดลองแล้วว่าปลอดภัย เธอจึง มุดเข้าไปภายใน

‘ตัวเล็ก ๆ นี่ก็ดีนะ’ นาวาคิดในใจเมื่อเข้าไปภายในได้ ระยะทางก่อนถึง โกดังเต็มไปด้วยตู้คอนเทนเนอร์และอยู่ห่างจากโกดังพอสมควร

‘โกดังไหนล่ะเนี่ย กว้างขนาดนี้’ นาวาสอดสายตามองไปรอบ ๆ

‘เริ่มหาจากด้านที่สว่างก่อนแล้วกัน’ เธอบอกกับตัวเองแล้วก็มุดไปมุดมา ผ่านตู้คอนเทนเนอร์มากมายอย่างเงิบกริบ

ภายในโกดังขนาดใหญ่มีลังไม้มากมายวางอยู่อย่างเป็นระเบียบเตรียมขนส่ง

“เป็นไง เรียบร้อยอีปเล่า” ชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ในสูทสีดำเอ่ยขึ้นด้วย น้ำเสียงเรียบเฉย

“เรียบร้อยครับ ไม่ถึงครึ่งชั่วโมงของทั้งหมดจะอยู่บนเรือครับ” มานพ หันไปบอกผู้เป็นนาย

“ดี ขอลือตนี้สำคัญมาก จะพลาดไม่ได้ แล้วช่วยมารี้ง”

“มาแล้วครับ” มานพเอ่ยขึ้นพร้อมชี้มือไปยังคนที่กำลังถูกกล่าวถึง “กำลัง ดูความเรียบร้อยอยู่ตรงนั้น ผมให้ช่วยทั้งลูกน้องเฝ้าบ้านหลังนั้นไว้สองคน เผื่อว่า เด็กคนนั้นจะกลับไป”

“อืม...ถ้าอีกสองวันไม่มาก็ไม่ต้องเฝ้าแล้วละ เด็กอาจจะโดนพวกนั้น จับตัวไป” หลังจากพูดจบผู้เป็นนายเหลือบไปเห็นแสงสะท้อนจากลากล้องปืน ปืนที่เหน็บอยู่ภายในสูทจึงถูกชักออกมาด้วยความไวที่เหลือเชื่อ คนสนิทรอบข้าง ก็ไหวตัวอย่างรวดเร็วเมื่อเห็นนายขยับด้วยท่าทางพร้อมต่อสู้

ปัง ปัง ปัง! เสียงปืนดังขึ้นพร้อมข้าวของกระจุยกระจาย มือปืน เคาเระห์ร้ายหล่นลงจากระเบียงสูงภายในโกดัง ตามมาด้วยเสียงปืนอีกหลาย กระบอกโดยรอบ

“หลบก่อนครับ เดี่ยวทางนี้พวกผมจัดการเอง” ชัยวิ่งเข้ามาบังวายุอย่าง

รู้หน้าที่

“มาทางนี้ครับ” ตามด้วยเสียงของมานพ

ปัง ปัง ปัง! อ้าก...เสียงปืนยังคงดังต่อเนื่องไม่ขาดสายราวกับอยู่ใน
สมรภูมิ

“ออกทางประตูนี้ก่อนครับ” มานพบอกนาย ขณะมือก็รื้อกระสุนใส่
ผู้บุกรุก

นาวาซ่อนตัวอยู่ด้านหลังตู้คอนเทนเนอร์ใกล้ประตูเล็กทางออกด้านหลัง เผชิญ
เหตุการณ์เฉียบๆ

“ออกทางประตูนี้ก่อนครับ” เสียงไม่ดังนักของมานพลอยออกมา

‘ไม่ผิดแน่ คนที่พูดประโยคนี้คือคนที่ฆ่าพ่อกับแม่’ เธอจำเสียง ท่าทาง
และรูปร่างของมันได้ดี แสดงว่าผู้ชายตัวใหญ่ที่คนคนนั้นเรียกว่านายก็คงเป็น
คนบนการอยู่เบื้องหลัง

ยังไม่ทันที่นาวาจะได้อะไร สายตาก็กเลื้อยไปเห็นมือปืนที่หลบอยู่หลัง
คอนเทนเนอร์เยื้องกับบริเวณที่เธอซ่อนตัว มันกำลังเล็งปืนไปที่ชายผู้สั่งการ
คนนั้น มือไวเท่าความคิด เด็กสาวขว้างหินก้อนแรกเมื่อที่คว้ามารจากพื้นข้างตัว
ออกไปโดนมือด้านที่ถือปืนของมือปืนคนนั้นด้วยความเร็ว แรง และแม่นยำ
อย่างไม่น่าเชื่อว่ามือเล็กจะทำได้ และก่อนที่มือปืนจะทันได้ส่งเสียงร้อง เสียงปืน
ก็ดังสนั่นตามมามากมาย มือปืนโดนยิงที่แขนซ้าย

นาวามองผู้ชายร่างใหญ่ที่ยิงตอบโต้กับมือปืน เห็นดวงตาคู่นั้นมองมา
ที่เธอ สายตาเขาว้างเปล่า ไม่มีความตื่นเต้น ไร้ความรู้สึก เป็นสายตาแบบที่เธอ
ไม่เคยเห็นมาก่อน ดวงตาคู่นั้นเหมือนสะกดให้ทุกอย่างหยุดชะงัก แม้แต่
เธอเองยังแทบจะลืมหายใจ เพียงไม่นานนาวาก็ได้สติ ‘ผู้ชายคนนี้น่ากลัว’
นั่นคือสิ่งที่เด็กสาวคิดก่อนที่จะเรนตัวหายไปในความมืด

“นายครับ เป็นอย่างไรบ้างครับนาย” เสียงมานพดังขึ้นขณะที่ผู้เป็นนาย
ลดปืนลง

“ไม่เป็นไร มีคนช่วยฉันเอาไว้ นพ ไปดูตรงตู้คอนเทนเนอร์สีแดงซิ”

ใช้เวลาไม่นานมานพก็เดินกลับมา หลังจากเดินตรวจยังตำแหน่งที่วายบอก “ผมไม่เห็นใครเลยครับนาย”

“เร็วใช้ได้” ผู้เป็นนายกล่าวเสียงเรียบ มุมปากขยับเป็นรอยหยักเล็กน้อย จนแทบมองไม่เห็นเมื่อนึกถึงช่วงเวลาที่ยืนก้มหน้าหนึ่งลรอบไปกระทบกับมือของมือปืน ก่อนที่ลูกปืนของเขาจะสวนกลับไป ถ้าไม่มียืนก้มหน้านั้น มือปืนนั้นคงเหลือแต่วิญญาณไปแล้ว...เธอช่วยให้เขาไม่ต้องฆ่าคน!

“เอาตัวมือปืนไป ดูซิว่าเราจะได้อะไรจากมันบ้าง” ผู้เป็นนายกล่าวด้วยสีหน้านิ่งเฉยแล้วเดินกลับเข้าไปภายในโกดัง

“ชัย สิ้นค้าเสียหายมากน้อยแค่ไหน”

“เล็กน้อยครับนาย ดีที่เราสกัดไว้ได้ทัน”

“ดี” จันทน์ก็เตรียมส่งสินค้า แล้วหาเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยมาเฝ้าโกดังมาใหม่ทั้งชุด สอบสวนมาด้วยว่าทำไมมีคนนอกแอบเข้ามาได้ ลวดไฟฟ้าทำงานรีเพล่า”

เด็กสาวนั่งหอบหายใจเหนื่อยอยู่นอกรั้วโกดังไม่ไกลจากที่เกิดเหตุนัก

“บ้าจริง ยังไม่ทันได้วางแผนเข้าไปล้วงความลับก็ถูกเห็นหน้าซะแล้ว ไม่น่ามือไวเลย” นาวาพูดกับตัวเอง กัดฟันแน่นโกรธตัวเองที่มีมือไวเกินไป

“ช่างมัน ไปตั้งหลักก่อน คนที่ชำนาญต้องเป็นฉันเท่านั้น แล้วฉันต้องรู้ให้ได้ว่าพ่อไปเกี่ยวข้องกับอะไร” นาวาคิด ก่อนวิ่งหายไปในความมืด

นาวาเลือกห้องพักของโรงแรมขนาดเล็กที่อยู่ท่ามกลางสถานที่ที่โคจร แหกที่มากพักส่วนใหญ่ไม่ได้สนใจพักผ่อนหรือสนใจว่าใครเป็นใคร ทุกคนเปิดห้องพักเพียงเพื่อทำธุระบางอย่างแล้วก็จากไป เธอเลือกที่แห่งนี้เพราะใครๆก็สามารถเข้ามาพักได้โดยไม่มีการตรวจบัตร จ่ายเงินแล้วขึ้นห้องพักได้เลย

เมื่อเข้าห้องพัก เด็กสาวก็เริ่มสำรวจทางหนีที่ไล่ตามนิสัยที่ถูกฝึกมา นาวาไม่เคยรู้ว่าข้างนอกโรงเรียนประจำเป็นอย่างไร ชีวิตผู้คนเป็นแบบไหน เธอเรียนรู้ทุกอย่างจากคลิปวิดีโอทางอินเทอร์เน็ตและเรื่องที่พ่อเล่าให้ฟัง เธออยู่ที่โรงเรียน

ประจำตั้งแต่อายุประมาณห้าขวบ โดยไม่มีความทรงจำใดเลยก่อนหน้านี้
พ่อกับแม่แวะเวียนมาเยี่ยม แต่ก็ไม่ค่อยนัก เพราะโรงเรียนแห่งนี้ไม่สามารถ
เข้าหรือออกได้ตามปกติเช่นสถานที่ทั่วไป พวกท่านบอกเพียงว่าให้ตั้งใจเรียน
เรียนรู้ทุกสิ่งที่โรงเรียนสอน ข้างนอกโรงเรียนเต็มไปด้วยอันตราย วันหนึ่ง
พ่อกับแม่จะมารับเธอไปอยู่ด้วยเมื่อเธอเข้มแข็งพอ

น้ำตาเอ่ออีกครั้งเมื่อคิดถึงเรื่องนี้ ภาพพ่อกับแม่นอนตายยังคงติดอยู่
ในความทรงจำ การจำทุกอย่างเป็นภาพทำให้หนาวไม่เคยลืมสิ่งใดได้อย่างง่ายดาย
เธอเคยทุกข์ทรมานเมื่อคิดถึงการต้องจากลาของพ่อกับแม่หลังจากการเยี่ยมเยียน
ในแต่ละครั้ง แต่มันก็สร้างความสุขเมื่อนึกถึงภาพวันที่พวกท่านมาหา ทุกอย่าง
เหมือนเพิ่งเกิดขึ้น เหตุการณ์ล่าสุดก็เช่นกัน ดวงตาที่แข็งกร้าวแต่ไร้ความรู้สึกนั้น
ช่างคุ้นเคย เธอคิดว่าเคยเห็นดวงตาแบบนี้ แต่ไม่ไร้ความรู้สึกและน่ากลัว
เหมือนที่เธอเพิ่งเห็น

หลังจากสำรวจทางหนีที่ไล่แล้ว เด็กสาวก็วางกระเป๋าเป้ใบเล็กลงบนเตียง
ก่อนจะเปิดดูว่ามีสิ่งใดบ้างที่พ่อเธอทิ้งไว้ให้ มีอะไรที่พ่อจะทำให้เธอรู้ได้หรือไม่
ว่าพ่อมาที่นี่ทำไม มาเพื่อพบใคร จนเป็นสาเหตุที่ทำให้พวกท่านต้องตาย
การแก้แค้นไม่ใช่เรื่องที่สำคัญสำหรับนาวาเลย การฆ่าคนจะทำเมื่อไหร่ก็ได้
แต่การหาความจริงและหาสิ่งที่พ่อเธอเป็นกังวลสำคัญกว่า เพราะฉะนั้นก่อนที่จะ
ลงมือทำอะไร เธอต้องรอบคอบ ถ้ายังไม่แน่ใจเรื่องใดก็จะตัดทิ้งไม่ได้ ถึงแม้
จะโกรธ จะเกลียด แต่ศัตรูที่รู้ความลับต้องเก็บไว้ใกล้ตัว

มือเล็กของนาวาค่อยๆ เปิดกระเป๋า ภายในบรรจุเงินหลายสกุลไว้จำนวน
หนึ่ง มากพอให้เธออยู่ได้อย่างสบายสักระยะ มีพาสปอร์ตสามเล่มที่มีรูป
ของเธอ บัตรประชาชนหลายใบที่เป็นรูปของเธอเช่นกัน แต่ละเล่มแต่ละบัตร
ระบุชื่อ-สกุลที่ต่างกัน นอกจากเอกสารยังมีปืนขนาดเล็ก PSA-25 สำหรับพกพา
และลอบสังหารระยะใกล้ ‘พ่อคงเห็นเธอตัวเล็กมั้ง’ เด็กสาวคิดพลางสายหน้า
อมยิ้มน้อยๆ นอกจากของทั้งหมดนั้นแล้ว ก้นกระเป๋ายังมีนามบัตรของอะไร
สักอย่าง ญวนแจดอกเล็กรูปร่างแปลกๆ และกระดาดายับยู่เขียนว่า

‘ช่วยนายหน่อย’

‘พ่อนะพ่อ มีข้อความมาแค่นี้แล้วหนูจะรู้มัยว่านายน้อยคือใคร สงสัยจะเพ่งเขียนแล้วยัดลงมาจากที่รู้ว่ามีคนบุกมาที่บ้าน’ เด็กสาวเริ่มจินตนาการภาพการกระทำของพ่อเป็นฉากๆ ในหัว

‘พ่อเตรียมการอะไรไว้ พ่ออยากให้เธอทำอะไร’ คำถามมากมายวนเวียนอยู่ในหัว นาวาพิจารณานามบัตรซึ่งเป็นข้อมูลเดียวที่เธอมีในขณะนี้ เธอจะต้องหาทางลอบเข้าไปสืบจากผู้ชายตาตุ่ที่อาจจะเป็นคนฆ่าพ่อแม่...

๒

เบาะแส

ภายในห้องชุดของคอนโดหรูใจกลางกรุงเทพฯ เสียงหอบหายใจ ครางกระเส้าของหญิงสาวดังไม่หยุดบอกถึงความอึดเฝ้ามองใจสุดที่จะกลั้นไว้ได้ ท่ามกลางไอเย็นเฉียบจากเครื่องปรับอากาศภายในห้อง บรรยากาศกลับร้อนระอุ ชายหนุ่มหญิงสาวทำกิจกรรมอยู่นานจนเสียงครวญครางเริ่มเบาบางลงคล้ายจะหมดแรง เสียงหอบหายใจแผ่วเบาคละคล้ากับเสียงเครื่องปรับอากาศ

เมื่อทุกอย่างภายในห้องสงบลงแล้ว ไม่นานเสียงน้ำจากฝักบัวขนาดใหญ่ ในห้องน้ำก็ดังขึ้น ประตูห้องน้ำเปิดออก ชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ในชุดคลุมสีขาว ที่แหวกให้เห็นหยดน้ำเกาะพรอาบนแพงอกเดินเช็ดผมหอกมา

“วายุ ค็นนี่คุณไม่ค้ำที่นี้เธอคะ” หญิงสาวใบหน้าสวยเรียบถามขึ้น ทั้งที่ยังนอนหมดแรงอยู่บนที่นอนยับยู่ยี่

“ผมเคยค้ำเธอ” ชายหนุ่มพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงเฉยชาไร้ความรู้สึก ก่อนเดินเข้าไปยังห้องแต่งตัวเพื่อเปลี่ยนเสื้อผ้า

“เมื่อไหร่คุณจะพานี้ไปที่บ้านคุณบ้างคะ” หญิงสาวกล่าวด้วยน้ำเสียงกระเจ้ากระฮอต ร่างงามระหงลุกขึ้นจากเตียง

“คงไม่มีวันนั้น เราเคยคุยกันไปแล้ว” น้ำเสียงยังคงนิ่งเฉยอยู่เช่นเดิม

“แต่นี่น่าเป็นของคุณคนเดียวนะคะ คุณไม่รักนี้น่าบ้างเลยเธอ” ความอดทนของเธอมมาถึงขีดสุดแล้ว ความคิดที่จะเป็นเจ้าของ ความต้องการ ความอยากเอาชนะ ทำให้ลืมข้อตกลงที่เคยมีมา

“งั้นข้อตกลงเราคงจบแค่นี้” พูดจบวายุก็เดินออกจากห้องไป ไม่แม้แต่ว่า

จะเหลียวหลังกลับมามอง

“ไม่ะคะ ไม่ค่ะ นี่น่าแค่ล้อคุณเล่น” หญิงสาวร้องตะโกนสีหน้าตกใจ
น้ำตาเริ่มไหลริน

ไม่คาดคิดว่าผู้ชายที่เธอทุ่มเทความรักให้ตลอดระยะเวลาหนึ่งปีจะพูด
ตัดรอนเรื่องง่าย ๆ ถึงเพียงนี้ แม้จะมีข้อตกลงกันว่าจะมีความสุขร่วมกันแค่ทางกาย
แลกกับเงินทองมากมาย แต่ความอยากได้ ความท้าทายที่จะพิชิตชายหนุ่ม
ผู้เป็นที่หมายปองของสาว ๆ ทำให้เธอยอมทิ้งศักดิ์ศรี ละทิ้งอาชีพนางแบบ
มาเก็บตัวอยู่เงียบ ๆ ไม่พูดถึงเรื่องความผูกพันใดๆตามข้อตกลง

เธอรู้ว่าชายหนุ่มไม่ได้มีเธอเพียงคนเดียวที่มีความสัมพันธ์แบบนี้ แต่
เธอก็ยังคิดว่าความสุขจะสามารถเอาชนะใจเขาได้ เธอสวยกว่าทุกคน เป็นถึง
นางแบบชั้นแนวหน้า...แต่มันไม่ใช่เลย หญิงสาวรีบวิ่งตามไปที่ประตูหน้าห้องชุด
กลับพบแต่คนสนิทร่างสูงใหญ่สองคนมาขวางไว้

“อย่าทำแบบนี้ครับคุณนี่นา นายอาจจะไม่ได้หมายความถึงขนาดนั้น”
ช่วยให้ความหวัง ขณะที่มานพมองด้วยสายตาเฉยชาชวนขุ่นลุก หญิงสาวได้แต่
มองตามแผ่นหลังกว้างที่กำลังจะจากไป เธอไม่สามารถทำอะไรได้เลย การเข้าถึง
วายุเป็นเรื่องที่ยากมาก การรักษาความปลอดภัยให้ผู้เป็นนายใหญ่แห่งตระกูล
อัครเดชคือสิ่งที่บิรารของเขให้ความสำคัญสูงสุด เธอจะอย่างไรได้...
นอกจากเฝ้ารอเท่านั้น

“นายจะให้ผมจัดการเหมือนเคยหรือเปล่าครับ” มานพถามผู้เป็นนาย
อย่างที่เคยทำกับผู้หญิงของนายเมื่อพวกเขาเรียกร้องมากเกินไป นั่นคือให้เงิน
ก้อนใหญ่และทำให้อยู่ห่างนายให้มากที่สุด

“อืม...” ผู้เป็นนายตอบ ขณะเดินขึ้นรถคันหรูฝั่งคนขับ

“พวกนายกลับไปก่อน” พูดเพียงเท่านั้นรถก็เคลื่อนตัวออกไปด้วยความ
รวดเร็ว

วายุเป็นแบบนี้เสมอ ตั้งแต่ผู้เป็นพ่อเสียชีวิตจนตนเองมาเป็นนายใหญ่
ของอัครเดชกรุ๊ป ความสูญเสียถึงสองครั้งในชีวิตกัดกินจิตใจชายหนุ่ม ถึง
ตอนนี้ก็ยังไม่ว่าใครคือผู้อยู่เบื้องหลังการตายของแม่เมื่อสิบปีก่อน แม่ที่พยายาม

จะปกป้องลูกชายจากการถูกลอบสังหาร ครั้งนี้พ่อก็มาตายอย่างเป็นปริศนา ความหวังที่จะรู้ความจริงก็มาสูญสิ้นไปอีก เมื่อซัชนคนสนิทของพ่อถูกลอบฆ่า เหลือเพียงเด็กผู้หญิงที่ชายหนุ่มกำลังตามหาเท่านั้นที่ยังเป็นความหวังเล็กๆ เด็กคนนั้นอาจจะรู้เบาะแสบ้าง

ภายใต้หน้ากากที่ดูเหมือนจะแข็งแกร่ง วายุกังวลเสมอ เขาไม่เคยนอนหลับสนิทมานานแล้ว ภาพที่แม่ตายยังคงฝังอยู่ในความทรงจำ หลับตาครั้งใด ภาพนั้นก็ตามมาหลอกหลอน นอกจากธุรกิจของพ่อและการตามหาคนที่อยู่เบื้องหลังเรื่องเหล่านี้ วายุก่อนเคยสนใจเรื่องอื่นอีกเลย ผู้หญิงมีไว้เพียงเพื่อให้ร่างกายผ่อนคลายจากความเหนื่อยล้าเท่านั้น แต่มันก็ไม่เคยได้ผล

รถคันหรูวิ่งด้วยความเร็วบนถนนนอกเมือง ดวงไฟนับร้อยดวงบนเสาไฟฟ้า เคลื่อนผ่านไปเรื่อย ๆ ทำให้จิตใจของวายูสงบลง วันนี้ช่างหนักหนาเหลือเกิน ความหวังที่จะได้เจอซัชนคนสนิทของพ่อที่เขานับถือและเรียกว่าอา คนที่คอยดูแลเขามาแต่เด็กสลายไปต่อหน้า ซัชต้องมาตายเพราะมีหลักฐานชิ้นสำคัญ ความสูญเสียช่างหนักหนา คนที่วายูรักตายไปต่อหน้าต่อตาคนแล้วคนเล่าโดยที่เขาไม่สามารถช่วยเหลือได้ ชายหนุ่มไม่ได้เสียดายหลักฐานเพราะวันหนึ่งเขาก็ต้องรู้ ตอนนี้คนที่อยู่เบื้องหลังเริ่มเคลื่อนไหวมากขึ้น ไม่วันใดก็วันหนึ่งพวกมันต้องพลาด แต่ตอนนี้คนที่เขารักและไว้วางใจเหลือน้อยลงทุกทีแล้ว เขาปกป้องใครไม่ได้เลย

แต่แล้วใบหน้าของวายูเริ่มผ่อนคลายลงเมื่อนึกถึง ‘ดวงตาคู่นั้น’ คนที่ช่วยเขาไว้เมื่อตอนเย็น ดวงตาที่สงบแม้อยู่ในสถานการณ์อันตราย ดวงตาที่ไม่มีแววไหวหวั่น ดวงตาที่ทำให้รู้สึกถึงความสงบได้ชั่วขณะ แม้ในขณะนี้ที่กำลังนึกถึง ใจของเขาก็กังวล...เธอเป็นใครกัน

เช้าที่วุ่นวายกลางเมืองใหญ่ นาวาเดินไปอย่างไร้ทิศทาง ที่ผ่านมามีเธอยังไม่เคยเจอกับความสับสนวุ่นวายแบบนี้มาก่อน ขณะมองผู้คนที่นี่เร่ร่อน นาวารับรวบรวมสมาธิ คิดลำดับสิ่งที่จะต้องทำตามแผนที่วางไว้เมื่อคืน

“ใช่แล้ว...เริ่มที่นามบัตร” เด็กสาวหยิบนามบัตรรูปร่างแปลกตาเป็นพลาสติกแผ่นเล็กสีดำ มีตราสัญลักษณ์บางอย่าง เขียนเพียงหมายเลขโทรศัพท์มือถือของประเทศไทย มีแค่นั้นจริงๆ

“ต้องหาโทรศัพท์” นาวาพูดกับตัวเองอีกครั้ง ก่อนออกเดินไปตามถนนในแหล่งชุมชนใกล้ที่พัก

“อืม...เดี๋ยวนี้คนเขาไม่ใช่โทรศัพท์สาธารณะกันแล้วหรือไม๊นะ” คิดพลางขมวดคิ้ว

“ต้องซื้อโทรศัพท์สินะ ไม่เห็นใจคนที่ต้องรีบใช้กันบ้างเลย เกิดฉุกเฉินขึ้นมาจะทำยังไงกันเนี่ย ไม่ใช่ทุกคนที่จะต้องมียี่ห้อ” นาวาบ่นกับตัวเอง แล้วก็นึกถึงร้านสะดวกซื้อที่พ่อเคยพาเธอไป ซึ่งเปิดกันให้ทั่วไพบหมด แถวๆนี้น่าจะมีอยู่บ้าง

“ต้องซื้อแบบเติมเงินราคาถูกใช้แล้วสามารถทิ้งได้ทุกเวลา พ่อบอกว่าจะปลอดภัยสำหรับที่นี่” เด็กสาวยังบ่นพึมพำไปเรื่อย การอยู่อย่างโดดเดี่ยวในโรงเรียนประจำทำให้เธอเริ่มจะคิดและทำอะไรด้วยการพูดกับตัวเองเสมอ มันทำให้เธอรู้สึกเหมือนมีเพื่อน เพราะในโรงเรียนไม่มีโอกาสแม้แต่จะรู้จักนักเรียนคนอื่นอย่างจริงจัง ทุกคนถูกแยกให้ฝึกสลับกันในสถานที่ต่างๆ จะได้พบกันเพียงแค่ตอนที่มีการทดสอบเท่านั้น นาวาเคยถูกทดสอบให้ใช้ชีวิตในป่านานถึงสามสัปดาห์ ความเงียบเหงาทำให้เธอหลอนจนเลิกขลาดกลัวอะไรไปนานแล้ว

“เจอพอดีเลย” ร่างเล็กเดินเข้าไปในร้านสะดวกซื้อและได้ของที่ต้องการ

ดีด...ดีด...นาวาได้ยินเสียงรับสายแต่ไม่มีคนพูด

“สวัสดีค่ะ ใช้เบอร์ที่เขียนในนามบัตรสีดำรีเปล่าคะ” นาวาเองก็ไม่รู้วาทัวเองต้องพูดกับใคร

“ใช่...” เสียงผู้ชายสูงวัยรับสายหัวนๆ “มีอะไร”

“เอ่อ...พอดีคุณพ่อซื้อมือถือให้หนูค่ะ แต่หนูไม่รู้ว่าจะติดต่อใครและไม่รู้ว่าจะถามเรื่องอะไร” นาวาตอบกลับไปซื่อๆ เพราะเธอไม่รู้จริงๆ

“ซัซไปไหน” เสียงเรียบถาม

“พ่อ...พ่อตายแล้วค่ะ โดนคนบุกเข้ามาฆ่าที่บ้าน แม่ของหนูด้วย ตอนนั้นหนูไม่รู้จะเริ่มตั้นยังงัย พ่อทิ้งไว้มีแค่นามบัตรใบนี้” เธอตอบตามความเป็นจริง แม้จะไม่ครบทั้งหมด

“มาหาฉันตามที่อยู่ที่จะบอกนี่นะ พ่อเธอทิ้งบางอย่างไว้ให้” เด็กสาวพยายามจดจำที่อยู่อย่างรวดเร็ว

“หนูจะรีบไปเดี๋ยวนี้เลยค่ะ” นาวาตอบอย่างตื่นตื่น ก่อนวางสายและวิ่งหารถเพื่อเดินทางไปหาชายแปลกหน้า

มานพเดินเข้ามาหานายในห้องทำงานบนอาคารสำนักงานใหญ่ของอัครเดชกรุ๊ป ด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

“นายครับ เรายังไม่เห็นเด็กผู้หญิงกลับมาที่บ้านหลังนั้นเลยครับ ผมคิดว่าเธออาจจะถูกพวกนั้นจับตัวไปด้วย” มือขวาคนสนิทรายงาน

“ได้ข่าวรึยังว่าเด็กผู้หญิงคนนั้นเป็นใคร” ผู้เป็นนายถาม

“สายทางญี่ปุ่นรายงานมาว่าน่าจะเป็นลูกบุญธรรมของคุณซัซที่อุปการะไว้เมื่อประมาณสิบปีที่แล้วครับ” มานพตอบ พร้อมมองผู้เป็นนายด้วยสายตาวิตกกังวล

คนเป็นนายนิ่งคิด แววดาที่ปกติไม่ค่อยแสดงความรู้สึกใดๆ ฉายแววใคร่ครวญ

วายุจำเหตุการณ์เมื่อสิบปีก่อนได้ดี ตอนนั้นเขาอายุประมาณสิบห้าปี แม่พาไปหาเพื่อนสนิทที่ญี่ปุ่น ทำให้เขาได้พบกับเด็กผู้หญิงตัวเล็กๆ แม่บอกว่า เป็นครั้งที่สองแล้วที่เขาได้เจอกับน้อง ครั้งแรกคือวันที่น้องเกิดเมื่อห้าปีที่แล้ว ซึ่งในครั้งนั้นเพื่อนของแม่ขอให้แม่ตั้งชื่อให้น้อง แม่จึงตั้งชื่อ ‘นาวา’ เพื่อให้คล้องกับวายุ เมื่อแม่ไปหาเพื่อนอีกครั้งจึงพาเขาไปหานาวาด้วย เขามีความสุขมากกับความรู้สึกว่าตัวเองมีน้องแม้จะไม่ใช่น้องเลือดเดียวกัน และวันนั้นเองที่เกิดเหตุการณ์ไม่คาดฝันขึ้น

ขณะที่นั่งรถจะไปกินข้าวนอกเมือง โดยมีเพื่อนเม่นั่งข้างคนขับ ที่เบาะ

ด้านหลังมีนาว่าตัวน้อยซึ่งนั่งตรงกลางระหว่างวายุกับแม่มีรถบอดีการ์ดทั้งหน้าและตามหลัง จู่ๆก็มีรถมอเตอร์ไซด์แล่นมาชนข้างขวาของรถของเขาและครอบครว้ ชั่ววินาทีนั้นเองที่คนขับตะโกนบอกว่า

“ระวังครับ”

วายุได้ยินเพียงแค่นั้นก็โหมตัวลงกอดน้อง โดยที่แม่โหมตัวลงมากอดเขาอีกชั้น เสียงป็นดังสนั่นติดต่อกันหลายนัดจนไม่อาจนับได้ถ้วน วายูกอดน้องแน่นแต่ก็ยังรู้สึกได้ว่าแม่ออดเขาแน่นยิ่งกว่า รถเสียหลักวิ่งลงข้างทางชนกับต้นไม้เสียงดังสนั่น คนขับและเพื่อนแม่โดนลูกกระสุนสังหารเข้าไปแล้ว เหตุการณ์ผ่านไปอย่างรวดเร็ว แต่นานมากในความรู้สึกของวายุ เขารู้ว่าแม่ไม่มีทางรอดแน่ เพราะแม่โอบกอดเขาอยู่ อ้อมแขนที่กอดนาวาถูกโอบกระชับแน่นขึ้น เขาตัวสั่นเทา น้ำตารินไหลออกมาอย่างห้ามไม่อยู่ ไม่รู้ว่านานเท่าใดกว่าที่ทุกสิ่งทุกอย่างจะสงบลง แล้วเสียงผู้ชายหลายคนก็ดังขึ้น

“นายหญิง นายน้อย เป็นอย่างไรบ้างครับ...เรียกรถพยาบาลสิ เร็วเข้า...ไม่ต้องแล้ว รีบเอารถมา ไปส่งนายน้อยกับนายหญิงเร็ว” เสียงใครสักคนดังขึ้นจากนั้นสติของเขาก็ดับวูบไป

อากาศภายนอกเย็นจนวายุเริ่มรู้สึกได้ เขาต้องใช้ความพยายามอย่างมากเพื่อฝืนขับเปลือกตาที่หนักอึ้ง

“ที่นี่ที่ไหน...แม่เป็นอย่างไรบ้าง แล้วน้องละ น้องที่เราโอบกอดเอาไว้ เราสามารถช่วยน้องได้รีบไปลา”

“ลม...ลม ลมพึ่นแล้วเหอรลูก เป็นยังงัยบ้าง” เสียงพ่อ เขาจำได้ดี

“ลมสลบไปเกือบสองวัน พ่อเนื่กว่าจะไม่ได้เจอลูกอีกแล้ว”

“พ่อ...” เสียงแหบแห้งผ่านริมฝีปากอย่างยากลำบาก

“แม่ แม่ละครับ” เสียงแผ่วเบาหนัก

“แม่ไม่อยู่แล้วลูก แม่ใช้ความรักปกป้องลม” พ่อผู้เป็นดังฮีโร่ของเขาตอบกลับมาด้วยเสียงสั้นเครือ เขารู้ดีว่าพ่อจะไม่มีทางโกหก เขาโตแล้ว พ่อสอนให้เขาแข็งแกร่ง ให้ออมรับทุกเรื่องที่เกิดขึ้นให้ได้ เพราะครอบครัวของเราไม่ปกติเหมือนครอบครัวอื่น

“แล้ว...น้องละครับ” เสียงยังคงแผ่วเบา

“ตอนนี้ห้องยังอยู่ในไอซียู ห้องจะไม่ใช่โรนละม” เมื่อได้ฟังพ่อพูดจบ เขาก็วิ่งลงและหลับลงไปอีกครั้งด้วยฤทธิ์ยาแก้ปวดที่หมอฉีดเข้าสายน้ำเกลือ

“นายครับ” เสียงเรียกเบา ๆ ของมือขาวคนสนิททำให้ว่ายตื่นขึ้นมาจากภวังค์

“อืม...เล่าต่อไปซิ” ผู้เป็นนายกล่าวเสียงเย็น

“สายทางญี่ปุ่นรายงานว่า คุณชัชชอออกมาจากญี่ปุ่นพร้อมเด็กสาวอายุไม่เกินยี่สิบปีและคนที่แจ้งว่าเป็นภรรยาครับ ทางนั้นเลยสงสัยว่าน่าจะเป็นลูกบุญธรรมที่คุณชัชชอุการะไว้เมื่อหลายปีที่แล้ว”

“นาว่า” เสียงแผ่วเบาจากริมฝีปากของวายุ

เด็กหญิงนาว่าที่ตัวเขาเองไม่เคยได้ข่าวคราวอีกเลยหลังจากอุบัติเหตุครั้งนั้น พ่อของเขابอกเพียงแต่ว่าน้องต้องไปรักษาตัวเพื่อผ่าตัดสมองที่ต่างประเทศ เพราะได้รับความกระทบกระเทือนจากระถางที่พุ่งชนต้นไม้ แม้ว่าเด็กหนุ่มจะใช้ร่างของตนบังไว้ แต่เด็กเล็กที่บอบบางก็ไม่สามารถทนแรงกระแทกได้ ทำให้น้องไม่ได้สติ ทางเดียวก็ต้องผ่าตัดโดยด่วน

นาว่า...เป็นลูกเพื่อนรักของพ่อวายุ พ่อของเธอถูกลอบสังหารก่อนที่จะเกิดได้ไม่นาน และแม่ของเธอก็มาตายตามไปอีกคน ดังนั้น เพื่อให้ง่ายต่อการเดินทางและทำให้เรื่องนี้เป็นความลับมากที่สุด ชัชจึงจดทะเบียนรับเด็กหญิงตัวน้อยเป็นบุตรอย่างลับๆ เพราะถ้าเป็นบุตรบุญธรรมของพ่อวายุ เด็กหญิงจะยิ่งเป็นอันตรายกว่านี้ หลังจากนั้นชัชก็ส่งคนไปดูแลนาว่าซึ่งคาดว่าจะเป็นภรรยาในอนาคตคนนี้ แล้ววายุก็ไม่ได้ข่าวคราวของนาว่าอีกเลย

“ใช่ครับ คุณนาว่า สายข่าวของเรารายงานว่าได้ข้อมูลมา เพราะคนในของเราที่สนามบินเช็กให้ ชื่อคุณนาว่าตรงกับทะเบียนประวัติของคุณชัชครับ”

“หายไปสิบกว่าปี ทำให้ถึงไม่เคยรู้ข่าวของนาว่าเลย ถามใครก็ให้คำตอบเรื่องนี้ไม่ได้ บอกแค่ว่ารักษาตัวที่ต่างประเทศ หายไปอยู่ไหนมา แล้วทำไมเพิ่งปรากฏตัวออกมาตอนนี้” วายุทบทวนเรื่องนี้ในใจ คิ้วขมวดแน่น เขาไม่สามารถถามหาความกระจ่างจากใครได้ เพราะในตอนนั้นทุกคนที่รู้เรื่องได้ตายจากไปหมด

แล้ว เงื่อนงำเริ่มมากขึ้นจนเขากังวล

“มีภาพถ่ายปัจจุบันของนาวารีเปล่า” ผู้เป็นนายถาม

“ไม่มีเลยครับ มีแต่ภาพในพาสปอร์ตที่อาจจะเป็นของปลอม เพราะคนในของเราจัดการเรื่องนี้ให้คุณซะเอง” มานพตอบนายด้วยน้ำเสียงที่ยังคงนิ่งสงบ เพราะรู้แน่ว่าคนในที่ว่าไม่มีทางจะกล้าถามซ้ซชที่เป็นคนสนิทของนายใหญ่มากนัก รู้เท่าที่จำเป็นต้องรู้

“ลองเช็กกล้องวงจรปิดที่สนามบิน ทหาภาพมาให้ได้” ผู้เป็นนายสั่งเสียงเรียบขาด

“ครับ ผมจะสั่งให้ดูกล้องทุกตัวที่คิดว่าคุณซ้ซชน่าจะเดินผ่าน”

“แล้วเรื่องเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยที่โกดังว่ายังไปบ้าง”

“ไม่ได้อะไรเลยครับ พวกมันบอกว่าไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามีการตัดกระแสไฟ เพราะสัญญาณที่หน้าจอก็ยังทำงานปกติ มีเพียงแค่ช่วงเย็นที่พนักงานเข้ามาส่งของ หายไปไม่นานก็ออกมา แต่มันตรวจบัตรแล้วพบว่าปกติ ตอนนั้นผมให้พนักงานเช็กชื่อของคนเข้ามาส่งของอยู่ครับ” มือขวาคนสนิทกล่าว

“ไม่ต้อง คงเป็นบัตรปลอม ชื่อก็คงชื่อปลอม ให้คนตรวจกล้องวงจรปิดரியัง”

“ดูแล้วครับ แต่มองไม่เห็นหน้าเลย มันใส่หมวกปิดไว้ เหมือนรู้มุกกล้องด้วย เพราะกล้องเราจับภาพหน้ามันไม่ได้ และเหมือนรู้ทางหนีที่ไล่เป็นอย่างดี สามารถเข้าห้องควบคุมไฟฟ้าโดยอาศัยช่วงยามเปลี่ยนกะ แล้วจัดการกับระบบเร็วมาก คาดว่าพวกม็อบีนบุกเข้ามาหลังจากนั้นไม่นานตรงบริเวณรั้วที่ถูกตัดไฟครับ” มานพรายงานนาย

“ไม่ได้อะไรเลยสินะ ลองตรวจกล้องตรงรั้วอีกครั้งและตรงหลังโกดังที่ฉันออกไปเมื่อวาน ทหาภาพมาด้วยว่ามีใครอยู่ที่นั่นรีเปล่า” วายุสั่งงานมือขวาคนสนิท เด็กผู้หญิงคนนั้นเป็นใครกัน ไปอยู่ตรงนั้นได้อย่างไร แล้วฝีมือปาก่อนหินนั้นอีก คงไม่ใช่คนมาที่จัดการกับเขาแน่ๆ เพราะไม่อย่างนั้นจากก้อนหินคงเปลี่ยนเป็นปืนและคงเล็งมาที่เขาแล้ว

“ครับ”

หน้าตึกแถวสองชั้นเก่าๆ ในชุมชนแห่งหนึ่ง นาวาเดินทางมาถึงตามที่ได้นัดหมายทางโทรศัพท์กับบุคคลนิรนาม ตึกแห่งนี้ดูไม่แตกต่างจากตึกข้างๆ ด้านหน้าเป็นประตูไม้แบบบานพับ ซึ่งจริงๆ น่าจะเรียกว่าห้องแถวมากกว่าตึก เด็กสาวเดินช้าๆ อย่างระมัดระวังไปที่หน้าประตู

“หวังว่าคงจะได้อะไรเพิ่มขึ้นนะ” นาวาพูดกับตัวเอง

ยังไม่ทันที่จะเคาะประตู เสียงดังกุกกักก็ลอดผ่านมาให้ได้ยิน แล้วประตูบานนั้นก็เปิดออก ขณะที่มือเด็กสาวยังค้างอยู่ในท่าเคาะ

“เข้ามา” ผู้ชายอายุประมาณห้าสิบปีเอ่ยนขึ้นพร้อมกับยื่นหน้าออกมาจากประตูเล็กน้อย หน้าตาดีแบบคนมีอายุ สวมชุดแบบคนจีนสีดำทั้งชุด ผมยาวสีดอกเลาถูกมัดรวบไว้ด้านหลัง รูปร่างไม่อ้วนไม่ผอม

“ค...คะ” นาวาเอ่ยนขึ้น ทั้งที่ยังตกใจ “รู้ได้ยังไงว่าเรามาแล้ว” นาวาพิมพ์

“ไม่ต้องสงสัย เข้ามา” ชายมีอายุบอกอีกครั้ง

“พ่อหนูทั้งนามบัตรไว้ หนูเข้าใจว่าพ่อคงอยากให้มาหาคุณ” เด็กสาวบอกขณะที่เดินเข้าไปภายในบ้าน

“ฉลาด” ชายคนนั้นเอ่ย “ฉันเป็นคนที่คอยจัดหาของให้พ่อเธอเมื่อนานมาแล้ว เป็นพวกของหายากที่ไม่มีทั่วไป”

“คุณชื่ออะไรคะ หนูจะได้เรียกคุณ”

“เรียกฉันว่า...นักค้นหาแล้วกัน” ชายคนนั้นบอก

“ชื่อคุณแปลกดี นักค้นหาเธอคะ คุณนักค้นหา พ่อของหนูฝากอะไรเอาไว้ให้เธอคะ” นาวาพูดชื่อๆ ไม่สงสัยใคร่รู้กับชื่อที่ชายคนนั้นบอก อาจเพราะเธอไม่รู้ว่านั้นไม่ใช่ชื่อที่คนปกติใช้กัน

“ก็ไม่มีอะไรมาก พวกขนมหวานเล็กๆ น้อยๆ ฉันยังแปลกใจอยู่เลยตอนพ่อเธอติดต่อมา หลายปีแล้วที่ฉันไม่ได้ทำงานแบบนี้ให้กับพ่อเธอ” นักค้นหากล่าว

“ขนมหวานแบบไหนคะ หนูชอบกินของหวานๆ โดยเฉพาะเค้ก” นาวาตอบดวงตาแวววาว

“ตามมาสิ” เสียงตอบกลับเจือแววขบขัน

ภายในบ้าน ไม่มีสิ่งใดที่เป็นของสมัยใหม่ โต๊ะเก้าอี้ไม่เป็นแบบโบราณ เหมือนบ้านคนจีนในหนังสือที่เธอเคยเห็น นักค้นหาพาเดินลึกเข้าไปที่ห้องครัว ซึ่งมีเครื่องครัวเก่าๆ ที่ไม่ธรรมดา คือ ใต้ตู้ที่นักค้นหาเพิ่งเลื่อนออกไป มีแผ่นไม้ขนาดไม่ใหญ่มาก เหมือนทางเข้าห้องใต้ดิน

“ใช้แผ่นไม้จากพื้นเหมือนพ่อของหนูเลยคะ” นาวาเอ่ยขึ้นเบาๆ

“ก็แน่ละ เราเคยทำงานด้วยกัน แม้ฉันจะอยู่เบื้องหลังของพ่อเธอก็เถอะ” นักค้นหาเอ่ยขึ้น

เดินลงบันไดไม้ไปไม่กี่ขั้นก็ถึงห้องใต้ดินที่มีตีสนิท นักค้นหาดึงโซ่เส้นเล็กเพื่อเปิดไฟ ไฟดวงเล็กๆ ที่ห้อยอยู่บนเพดานและมีที่เปิดปิดแบบนี้พบเห็นได้ยากนัก ทันทีที่ห้องสว่าง นาวามองเห็นอาวุธจำนวนมากและอุปกรณ์ต่างๆ ที่คุ้นตาเขานอญูริมผนัง

“ขนมหวานจริงๆ ด้วย” เด็กสาวพึมพำราวกับตกอยู่ในโงกวังค์

“นี่คือสิ่งที่พ่อเธอเตรียมไว้ให้ บอกว่าเธออาจจะต้องใช้ แต่ฉันยังสงสัยอยู่ว่าพ่อเธอเลิกละในส่วนนี้ไปแล้ว ทำไมอยู่ๆ ถึงอยากใช้ของพวกนี้ขึ้นมา”

“พ่อหนูเคยทำอะไรหะคะ” นาวาถามขึ้นอย่างสงสัย

“ฝึกและคัดเลือกนักฆาตๆ หน่อยๆ นะ”

“พ่อฝึกไปให้ใครหะคะ” เธอยังคงถามต่อด้วยแวดตาใสซื่อ เรื่องแบบนี้ไม่ใช่เรื่องแปลกใหม่สำหรับเธอเลย โรงเรียนที่เคยไปอยู่ก็เป็นแบบนั้น เธอแค่อยากรู้ว่าพ่อทำงานให้ใคร เพื่อบางทีอาจจะรู้ว่ากำลังตามหาอะไรอยู่ ที่สำคัญ... นายน้อยที่เธอต้องปกป้องคือใคร

“ฉันก็ไม่รู้อะไรมากหะคะ รู้แค่พ่อเธอต้องการอะไร ฉันก็ต้องจัดหามาให้ได้ ครั้งนี้ก็เหมือนกัน พ่อเธอแค่โทร.มาสั่ง และห้ามสงสัย...ถ้าคนที่มาเอาของไม่เป็นอย่างที่คิด” นักค้นหาบอกพร้อมมองร่างเล็กๆ ของเด็กสาวตรงหน้า ซ้ำให้เงินมากมายทีเดียวในการหาของพวกนี้ ทุกอย่างมีคุณภาพแรงสูง หายาก และเหมาะสำหรับมืออาชีพ ซึ่งเขายังมองไม่ออกเลยว่าเด็กผู้หญิงตัวเล็กแบบนี้จะสามารถใช้ของพวกนี้ได้อย่างไร

“เอาละ หหมดหน้าที่ของฉันแล้ว นิกุญแจ บ้านหลังนี้พ่อเธอให้ฉันซื้อไว้

ให้อย่างลับๆ ถือว่าเป็นกระเป๋าสีของแล้วกันนะ ถึงจะเก่าไปสักหน่อย แต่
อำพรางได้ดีเชียว” พุดจบแค่นั้น นักค้นหาที่ทำท่าจะเดินจากไป

“แล้วถ้าหนูต้องการของเพิ่มล่ะคะ” นาวาริถาม

“ดีล...ถือว่าเราทำธุรกิจกันแล้วนะ ดีเหมือนกันฉันก็กำลังเบื่อๆ ของที่
ให้หาขอยกๆ หน่อยนะ ส่วนเรื่องราคาเอาตามที่เคยให้พ่อเธอ โทร.มาตาม
เบอร์นั้นแหละ” นักค้นหาตอบกลับทันทีที่ถูกถาม

“ง่ายๆ แบบนี้เลยเหอะคะ” นาวาเริ่มสับสน ตอนคุยกันครั้งแรก เธอ
วาดภาพไม่ออกเลยว่าจะได้มาพบคนแบบนี้

“ง่ายๆ แบบนี้แหละ ฉันไปละ” คราวนี้นักค้นหาเดินจากไปโดยไม่เหลียว
กลับมามองอีกเลย

ตอนนี้บ้านหลังหลังเจียบเจียบ นาวาเริ่มสำรวจอาวุธต่างๆ มีปืนพกหลายขนาด
ไรเฟิลยิงระยะไกลสำหรับลอบสังหาร ระเบิด เล็กกันกระสุน อุปกรณ์สอดแนม
มากมาย รวมไปถึงอุปกรณ์สำหรับปืนเขา เครื่องคอมพิวเตอร์ แม้แต่อุปกรณ์
สำหรับทรมานเหยื่อก็กยังมี ‘อืม...พ่อจะให้เราไปทำสงครามกับใครเนี่ย’ นาวา
ทดสอบการทำงานของอุปกรณ์ต่างๆ นานพอสมควร ของทุกชิ้นเป็นของดี
พร้อมใช้งาน

เมื่อตรวจสอบอุปกรณ์เสร็จแล้ว นาวาก็เลือกปืนพก FN five-seven
ซึ่งเป็นปืนพกน้ำหนักไม่มากนัก กระสุนหัวเล็กเหมาะสำหรับเจาะเกราะอ่อน
เธอเลือกปืนกระบอกนี้เพียงกระบอกเดียว เพราะไม่คิดประหัตประหารใครให้
ถึงชีวิต เธอยังไม่มีความจำเป็นต้องใช้ปืน แต่ถ้าต้องใช้หมายความว่าแม้แต่เล็
กันกระสุนก็ไม่อาจต้านได้ หรือหากในระยะใกล้มาก นาวาก็ต้องการให้เหยื่อ
ของเธอแค่บาดเจ็บ กระสุนหัวแหลมขนาดเล็กจะทะลุผ่านตัวไปได้ ไม่ทำให้
เหยื่อตาย

นาวาเก็บของทุกชิ้น ใช้ผ้าคลุมกันฝุ่นไว้ ‘เดี๋ยวคงต้องหากล่องดีๆ มาใส่
แล้วละ ทำไมคนถึงเชื่อว่าการเอามาห้อยกำแพงจะดีนะ ฝุ่นเมืองไทยเยอะ
จะตาย’ เธอคิดในใจพร้อมส่ายหัว เมื่อทุกอย่างเข้าที่เข้าทางแล้วก็เดินกลับขึ้นมา

ชั้นบน ปิดประตูห้องใต้ดิน ล้างความเรียบร้อยก่อนเลื่อนตู้มาปิดไว้ดังเดิม นาวาเดินสำรวจไปทั่วบ้านสองชั้นอีกครั้ง จึงได้ข้อสรุปว่าเธอไม่ควรอยู่ที่นี้ เพราะมันอาจนำพาศัตรูที่ฆ่าพ่อมาได้ เธอควรอยู่ให้ห่างจากคลังสรรพาวุธ

“ในเมื่อหาข้อมูลของพ่อเธอจากที่นี่ไม่ได้...ได้เวลาที่เราต้องเจอกันแล้วสินะ” นาวาเอ่ยกับตัวเองเสียงต่ำ แววดาอาฆาต ก่อนสะพายเป้คู่ใจเดินออกจากบ้าน